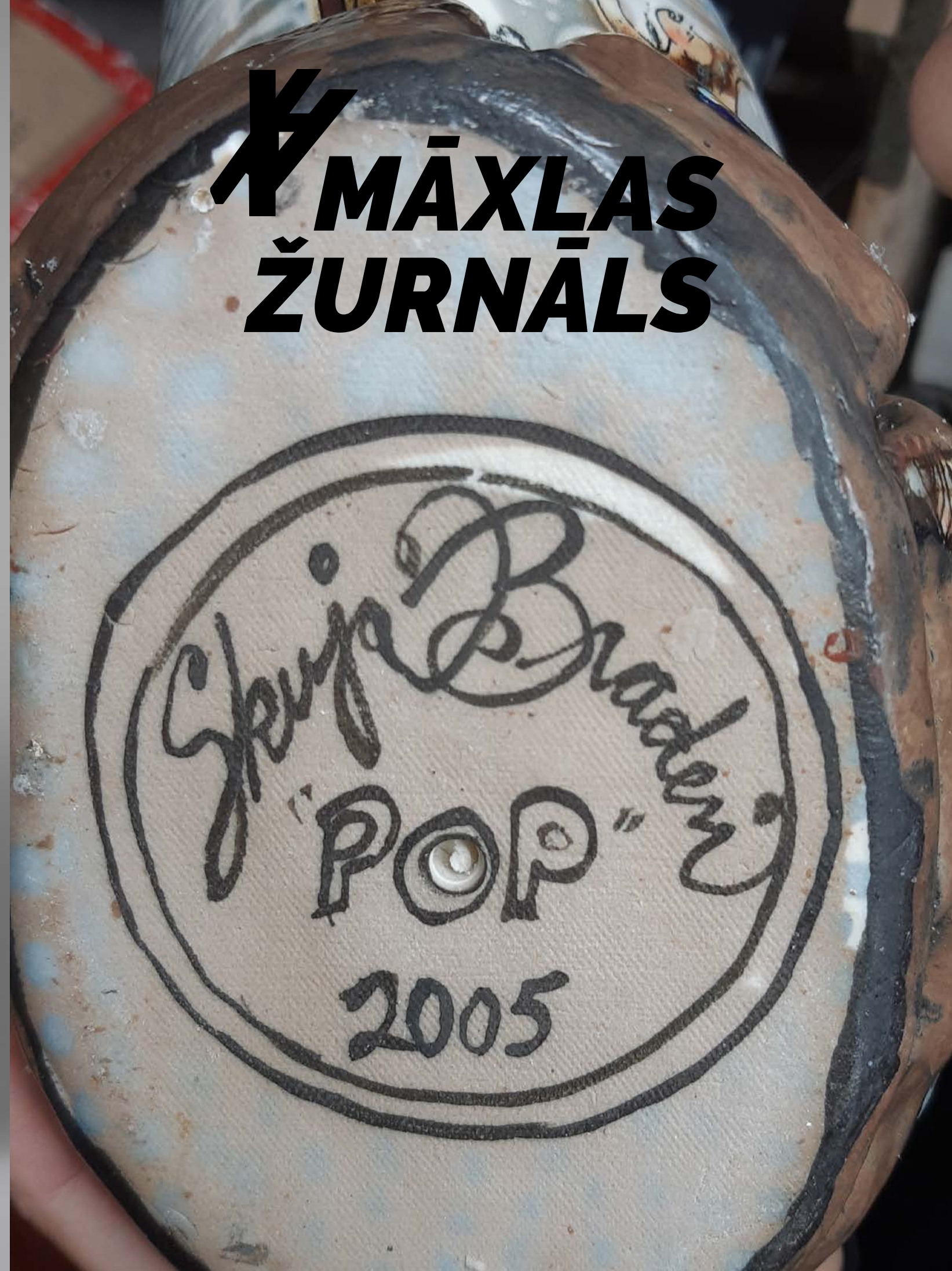

Grāb aiz pežas! / Grab 'em by the Pussy! / 2016 Privātkolekcija / Private Collection / US

MĀXLAS ŽURNĀLS

Medicīnas vāze / Medicine Vase / 2016
Rīgas Porcelāna muzeja kolekcija / Riga Porcelain Museum's Collection / LV

Fakīra vāze / Fakir Vase / 2016
Rīgas Porcelāna muzeja kolekcija / Riga Porcelain Museum's Collection / LV

Melisa un Ingūna Venēcijas biennāles preses konferencē /
Melissa & Ingūna at the press conference for the Venice Biennale / LV / 2022

SARUNA AR SKUJU BRADEN

Kā izskatās jūsu darba diena? Rīts līdz vakars?

Mēs pamostamies un uzvārām kafiju, pārrunājam, ko šodien darīsim, uzkopjam māju, pabarojam suņus, datorā izlasām e-pastus un citas ziņas un tad ejam lejā uz studiju, kur vienmēr ir kas darāms.

Mēs vai nu veidojam jaunus darbus, vai arī apstrādājam pusceļā esošos. Kaut kas vienmēr notiek. Visintensīvākais ir formas būvēšanas process, tad ir riktīgi bīstami, ja kāds ienāk ciemos, jo mūs var izsist no sliedēm, vai masa var izžūt ātrāk, pirms formai ir veiktas pēdējās izmaiņas. Parasti ap trijiem pēcpusdienā mēs staidzinām suņus un kopā ejam peldēties Daugavā. Tad dodamies mājup, gulam diendusu un pēc vakariņām strādājam – parasti līdz pusnaktij.

Jūs patiešām strādājat tā kopā, plecu pie pleca?

Mums nav problēmu ar strādāšanu kopā, darbojamies visu dienu līdz pat naktij un pat vairs īpaši to neievērojam. Tikai tagad, formulējot atbildi uz šo jautājumu, apjaušu, cik jocīgi tas var izklausīties. Vienmēr ir tik daudz darāmā un mēs to vienkārši darām, un darām kopā.

Ingūna: Strādāt kopā ir vislabākais! Man patīk, ka tas ir tik viegli. Jo Melisa visu laiku ir man blakus. Divi cilvēki darbojas kopā. Kad zagli strādā, viņi ir divatā, un policisti arī ir ar pārinieku. Arī ārsti neka nav vieni paši.

Darbnīca vissvētākā vieta?

Mēs dievinām savu studiju! Šī, Lielvārdē ir septītā studija, ko esam izveidojušas kopā un pagaidām – vismīļākā. Ienākot šajā telpā, man sāk gribēties strādāt, un ir tik viegli pazust, pazaudēt laika izjūtu, esot te. Kļūstu nervoza, ja studijā līdz ar mani un Ingūnu ir vēl kāds. Tā kā, jā, es domāju, ka mums tā ir svēta vieta.

Kas ir svarīgāks – forma vai zīmējums?

Nu, ideja sākas ar zīmējumu. Mēs nevaram tikt pie formas, ja vispirms tā nav uzlikta uz papīra, lai būtu paraugs, kam sekot. Būvēm arī ir arhitektoniskie zīmējumi, pēc kā būvēt. Veids, kā mēs dekorējam formu, vienmēr ir mēģinājums vizuāli pastiept to citās dimensijās. Strādājot mēs diezgan piedomājam, kā krāsas un grafiskie, gleznieciskie risinājumi ietekmēs formu. Tiecamiem panākt iestiepuma-izvilkuma efektu, lai vizuāli pavilkto vai iestieptu esošo formu citā konfigurācijā.

Kāpēc tieši porcelāns, keramika, kādas ir jūsu attiecības ar materialitāti?

Ingūna: Keramikā ir tas, ko es studēju un to arī praktizēju. Tā ir kā reliģija – ja patīk, tad nav ko mainīt. Jūtos tajā komfortabli un nepārtraukti attīstos.

Melisa: Es gribēju strādāt ar Ingūnu, un viņa strādāja tikai porcelānā. Es savukārt esmu strādājusi ar visu ko: kokni, metāliem, audeklu, vasku, krāsu, krītiņiem, bet tikai supergludais litogrāfijas akmens atraisīja manī tādu iekšējo uztveri, jutīgumu, kā atraisa porcelāns; tiklīdz pieskaros porcelāna gludajai, vēsajai, vēl nededzinātajai virsmai, tā prāts apskaidrojas un jūtos brīva.

Ko jums nozīmē telpiskas lietas? Redzu, ka ir arī zīmējumi, gleznas, bet izskatās, ka pamatā tomēr pieturaties pie trīs dimensijām. Kāpēc tā?

Dzīvei ir daudzdimensionāla. Ceturtā dimensija ir laiktelpa, un piektā visdrīzākais ir garu un tukšuma dimensija. Mēs radām skulpturālas gleznas vai apgleznotas skulptūras... bet ne gluži kā ar vienu krāsu nopūstas mašīnas vai ēkas. Mēs patiesi cenšamies radīt trešo telpu,

kas eksistētu ārpus konkrētās formas un virsmas apdares, un, kad mēs sasniedzam šo mērķi, tad darbs ieskanas ar tādu klātbūtni, kas ir pārākā par mūsu gaidām. Cilvēki, kad skatās mūsu darbus, to jūt.

Jūsu darbos ir ļoti daudz dažādu tēmu, lai gan kaut kādi noteikti tēmu loki iezīmējas – kultūras, vēsture, aktuālā politika, dzimte, seksualitāte, dzīvā daba etc. Kā jūs strādājat ar saturu (darbos, izstādēs)?

Mēs strādājam ar pamata sižetu, un tad no tā atvedinās dažādi blakussīžeti. Ja paveicas, tad beigās tie visi savijas kopā, gluži kā Šekspīra lugā. Šobrīd strādājam ar pasakām, jo ikkatra no tām paver iespēju radīt veselu pasauli, kā arī pasakas ir universālas.

Jums ir visai unikāla kombinācija: Latvija – ASV. Kāda vispār ir šī pārrobežu pieredze? Ko tā jums ir devusi un, kas, iespējams, nācis par sliktu?

Starptautiski mūs uzņem labi; labāk nekā Latvijā! Vācieši arī nav sajūsmā par Anselmu Kīferu, arī viņu vērtē augstāk ārpus dzimtās Vācijas. Vai tas būtu kaut kāds provinciālisms? Interesanti, vai citiem māksliniekiem,

kas ir pārstāvējuši Latviju Venēcijas biennālē, arī nācās sastapties ar tik masīvu naida kampaņu, kā mums? Kontrasts starp atpazīstamību ārzemēs un to nicinājumu, ar kuru mums pašām un mūsu darbiem ir bijis jāsaņem Latvijā, ir kaut kas pārsteidzošs, lai neteiktu vairāk. Esam priecīgas un pateicīgas, ka mums tika dota iespēja pieteikt sevi tāda mēroga starptautiskā pasākumā, kā Venēcijas biennāle, citādi nāktos te nomirt pilnīgā aizmirstībā. Es domāju, ka mākslā esam bijušas autsaideres vairāku iemeslu dēļ, bet acīmredzamākais ir, ka esam viendzimuma, divnacionāls pāris; daudzas durvis ir aizvērušās un daudz kur esam nepieņemtas šī iemesla dēļ, nevis mūsu mākslas dēļ.

Vai jūtat izaugsmi, attīstību? Atšķirību starp to, kā sākāt, un to, kur esat tagad?

Jā! Mēs esam uztaisījušas tūkstoš darbu un beidzot darbi ir izveidojuši arī mūs. Sākumā bija pamatīga enerģija un vēlme, un arī nepacietība tikt pie tās dzīves, kādu esi iecerējusi, un kuru centies sasniegt ar visai mazām finansiālām iespējām. Māksla mūsu dzīvē vienmēr ir bijusi vissvarīgākā un visam pāri; mēs gadiem cinījāmies ar grūtībām, iztiekot vien no pārdotajiem

darbiem. Lai izdzīvotu, nācās izprast, ko cilvēki vēlas, un tas savukārt ļāva noslīpēt savu stilu. Bija grūti, bet mums tas ir izdevies, un šobrīd esam sajūsmā par prasmēm un spējām izdarīt tieši to, ko esam iecerējušas. Tam bija vajadzīgi divdesmit pieci gadi...

Dvadesmit pieci gadi – ceturtā gadsimts!

Jā! 6. septembrī ir gada jubileja, kopš esam oficiāli precējušās, un divdesmit pieci gadi kopā. Beidzot iztecēja arī desmit gadu iebraukšanas aizliegums ASV, kas Ingūnai bija uzlikts uzturēšanās termiņa pārkāpuma dēļ; saņēmām oficiālus ielūgumus uz mūsu izstādēm Ņujorkā un Milānā, un tas ļāva Ingūnai nokārtot vīzu. Trīs dienas pirms personālizstādes "Pardon My Body" atklāšanas Ņujorkā mēs oficiāli apprecējāmies. Mūsu laulība gan neko nenožīmē Latvijā, taču pašām tā ir svarīga, jo līdz tam pamatīgi bremzēja ikdienu un ierobežoja personīgo autonomiju. Daļēji tamdēļ arī nosaucām izstādi "Atvainojiet manu ķermeni". Latvijā plānojam lielu ballīti un saaicināt daudz cilvēku, taču šo ieceri nācās atlikt uz vēlāku...

No sirds apsveicu! Paldies!

Latvijas paviljons "Tirgojot ūdeni upes malā",
59. Starptautiskā mākslas izstāde Venēcijas biennāle /
Selling Water by the River, 59th International Art Exhibition
the Venice Biennale / IT / 2022

25 YEARS OF SKUJA BRADEN

What does your working day look like? Can you guide me step by step?

We wake up and make coffee, talk about what we are going to do for the day, vacuum the house, make dog food, check emails and other messages on the computer then head down to the studio where we always have work to do.

We are either building new works or designing the surfaces of works in process. There is always something happening. The building process is the most intense and the time when we are really in danger if people pop in because we can easily lose our place or the clay can dry too fast before the form can be changed a final time. We usually walk the dogs around 3pm and go for a swim with them in the Daugava. Then head home take a nap and after dinner we work usually until midnite.

Do you really work side by side, like, literally?

Melissa: We have no problems working side by side and we do it all day long and into the night so it is not something we even notice anymore. Trying to answer this question is the first time that we notice how odd that really sounds. There is so much to do all the time we are just doing it and we do it together.

Ingūna: That is the best thing – to work together! I like it because it is so easy. Because Melissa is all the time next to me. Two people doing something together. When muggers are working, they are two people, and when the police is working, they are also two people. A doctor also is never alone.

The studio as the most sacred place?

We love our studio! This, in Lielvārde is the 7th studio we have built together and it is our favorite. Walking through the space makes me want to work; It is easy to lose yourself and all sense of time in the studio. I feel nervous when anyone other than Ingūna or myself are in the studio with us. So yes, I guess it is a sacred space for us!

What takes precedence, shape or drawing?

Well the idea starts with a drawing. We cannot get to a shape unless we get it down on paper first so we have a form to follow. Most buildings have architectural drawings to follow as well. The way in which the form is embellished is always an attempt to push the form into other spaces visually. We think very much about how the colors and designs change the shape of the forms as we design them. We are striving for a push-pull effect with the designs pushing or pulling the form into differing visual configuration.

Atvairinājums par savu ķermeni. Kaufmann Repetto galerija / Pardon My Body, Kaufmann Repetto Gallery / US / 2023

Why porcelain, ceramics? What are your relationships with materiality?

Ingūna: I studied ceramics and thus I work with it. It's like a religion, if you align with it, don't switch. It's my comfort zone, ever evolving.

Melissa: I wanted to work with Ingūna and she worked with porcelain exclusively. I have worked with everything: wood, metal, canvas, wax, paint, crayons but only the cold smooth lithography stones unlocked my inner senses the same way that porcelain does; When I feel its smooth cold uncooked surface my mind gets very clear and I feel free.

What does spatiality, spatial objects mean to you? I see you draw and paint, too, still, you mostly work in three dimensions. Why is that?

Life is multidimensional! Time and space are the fourth dimension, the fifth dimension is probably the realm of the spirits or emptiness. We are making sculptural paintings or painted sculptures but not like spray painting a car or a house with one color. We really try to create a third space that exist beyond the form and the surface treatment and when we achieve that goal the work sings with a presence that is beyond our expectations. People feel this when they see the work!

You work with numerous subject matters, however several topics come fore, like, different cultures, history, politics, gender, sexuality, nature etc. How do you choose your content for pieces and exhibitions?

We work with themes like a plot and then there are subplots that shoot off of the main plot and if we are really successful they all tie back up to the main plot in the end, like a Shakespeare play. At the moment we are working on fairytales because each one holds the possibility of creating an entire universe and fairytales are universal.

You have unique combination – a Latvian and an American. What has been your experience with the ‘international’ aspect of your union? What have you gained and what have you missed because of it?

We are well recieved internationally and more highly regarded than in Latvia! Germans are not in love with Anselm Keifer either, he is also more highly regarded outside of his native Germany. Is that simply a phenomena of provincialism? I wonder how many artists representing Latvia in the Venice Biennale also experienced a massive hate campaign like we did. The contrast between our international success and the denigration we experienced in Latvia from all the attacks on our work and us personally was extraordinary to say the least. We are so happy and grateful that we had the chance to be platformed on an international scale like the Venice Biennale because it saved us from dying in total obscurity here. I think, we have been outsiders in the arts for several reasons and the biggest one is that we are a same sex-binational team, and there have been lots of exclusions and slammed doors because of who we are not what we make.

Do you feel any evolution as artists? Development of your art?

Yes! We have made thousands of works and finally the work has made us. In the beginning there was tremendous energy and desire and also a lack of patience towards the life you hope to have and the one your trying to navigate with very little financial support. We prioritized our practice above all else in our lives and struggled for years living soley on the sales of our works. The need to figure out what people wanted in order to survive also helped us fine hone our style. It was a very difficult path but we came through it and we are amazed at our proficiency in our craft and our ability to make exactly what we mean to say now. It took 25 years...

25 years! A quarter of century, right?

Yes! September 6th was our 1 year officially married and 25 years together Anniversary. Ingūna’s 10 year ban from her overstay in US was finally over and we were able to get official invitations from our gallery for our solos in New York and Milan which helped Ingūna acquire a visa. We were officially married in New York 3 days before the opening of our solo, Pardon My Body.

Our offical marriage doesn’t mean anything for us in Latvia though, but it matters to us because it really impacted our lives and limited our personal autonomy drastically which was part of the reason for calling the show Pardon My Body.

We were going to have a big party and invites lots of people but we had to postpone that idea for another time...

Congratulations!

Thank you!

Bistamie sakari / Dangerous Liaisons / 2019 Kistefos muzeja kolekcija / Kistefos Museum / NO

Kūniņa / Chrysalis / 2018

Ražas vāze / Harvest Vase / 2019 Kaufmann Repetto galerija / Kaufmann Repetto Gallery / US

Glīmežu pods un Lūpu pods / Snail Pot & Lips Pot / 2008
Privātkolekcija / Private Collection / BE

Padodies / Succumb / 2015
Kaufmann Repetto galerija / Kaufmann Repetto Gallery / IT

Augļu trauks "Milosas penis" / Penis de Milo fruit stand / 2016
Kistefos muzeja kolekcija / Kistefos Museum / NO

Medūzas smiekli / Medusa's Laughter / 2016

Nokičo manu pakaju! / Kitsch My Ass! / 2019
Privātkolekcija / Private collection / US

Ielūgums uz tēju / Invitation for Tea / 2016

AR SKUJU BRADEN SARUNĀJAS GUNDEGA EVELONE

Kāds ir sabiedrības stereotips par ideālo mākslinieku?
Izskatās pēc VĪRIEŠA!

Vai Jums liekas, ka Jūs esat šādas “ideālās” mākslinieces?
Nē, mēs esam divas un neesam vīrieši.

Kā SB sevi īsi raksturotu?
Skuja Braden aprakstītu sevi kā CITAS. Mēs neesam viena, bet divas sievietes, no atšķirīgām kultūrām, bet strādājam kopā kā viena jau vairāk kā 25 gadus.

Vai SB var sevi nodrošināt tikai ar mākslu? Ja nē – ko jūs dariet papildus, lai nodrošinātu savu iztiku?
Mēs vienmēr esam nodrošinājušas sevi un sadzīvi tikai ar mākslas darbu pārdošanas. Mūsu prioritāte vienmēr ir bijusi jaunrade, neatkarīgi no tā, kāds ir bijis vai būs mūsu ekonomiskais stāvoklis. Ingūnai bija viņas pirmais darbs mūžā – pieci gadi Aizkraukles Mākslas skolā, lai nosegtu mūsu elektrības un materiālu izmaksas.

Kāds ir Jūsu saimnieciskais statuss?
Latvijā kopš 2011. gada ir SIA “Skuja Braden Porcelāns” un kopš 2003., Kalifornijā, Sakramento – LLC “Skuja Braden Porcelain”.

Cik daudz naudas SB ideāli vajadzētu mēnesī, lai varētu nodarboties tikai ar mākslu (un arī dzīvot)?
Tas ir plūstošs stāvoklis un pilnībā atkarīgs no tā, kas konkrētajā brīdī notiek. Lai uzturētu mūsu praksi, cenšamies izvairīties no liekiem izdevumiem. Ja darbu radīšana ir prioritāte, tad statuss, iegribas un vēlmes kļūst sekundāras un pakārtojas praktiskajām jaunrades vajadzībām. Gadiem esam dzīvojušas trūkumā, lai varētu uzturēt un attīstīt mūsu mākslu. Kādi gadi ir veiksmīgāki par citiem, bet mēs vienmēr dzīvojam tā, it kā naudas nebūtu, tikai izdarāmais darbs, un tā ir bijusi attīstībai noderīga pieeja.

Vai SB ir sava privātā, irētā darbnīca?
Mēs šobrīd dzīvojam pēc skaita septītajā darbnīcā, ko esam izveidojušas Amerikas Rietumkrastā

un Latvijā. Tā kā mūsu prakse ir augsti tehnoloģiska, tad, lai varētu radīt darbus, vienmēr ir nācies prioritāšu priekšgalā likt studijas izveidi. Pārceļšanās vai pārbraukšana ir katastrofa, jo, atšķirībā no citiem medijiem, mūsu gadījumā bez darbnīcas nav iespējams radīt.

Kādi ir SB ideālie darba apstākļi mākslas radīšanai?
Vienīgais nosacījums ir, ka mēs nestrādājam, ja līdzās ir citi cilvēki. Kad viesojas ģimene, draugi vai ciemiņi, mēs nevaram 100% atdoties procesam. Ja blakus ir citi ļaudis, mēs pilnībā pievēršamies viņiem – ir neiespējami iegrimt sevī, būt tajā rāmuma un klusuma stāvoklī, kas rosina pārdomas un ļauj intuitīvajai uztverei pārņemt un virzīt visu.

Kāda ir SB darba rutīna? Strādāt katru dienu/ tikai, kad ir iedvesma/ pasūtījumi/ projekti?
Mēs esam kā zemnieces. Strādājam katru dienu un pie vairākiem darbiem vienlaicīgi. Gaidīt iedvesmu ir bezjēdzīgi. Vai vari iedomāties ķirurgu, kurš tikai domā par operēšanu? Vai domāšana attīstīs viņa ķirurga iemaņas, vai tomēr prakse noteiks, uz ko viņš ir spējīgs? Jo vairāk mēs strādājam, jo vairāk saprotam, kas vēl jādara, un es domāju, ka tas tā ir jebkurā profesijā... varbūt izņemot blēzus un krāpniekus.

Ar kādiem izaicinājumiem SB šobrīd saskaras kā mākslinieces?
Nepārtraukti iet laiks. Mēs kļūstam vecākas un, lai arī mūsu prasmes ir izcilākas, kā jebkad, tomēr fiziskā izturība vairs nav tā. Esam pusmūžā un jāsāk attiekties nopietni pret veselību un mentālo labbūtību. Šobrīd daudz rūpīgāk, nekā jaunībā, plānojam, ko un kā darīsim.

Kādas, Jūsprāt, šobrīd ir kopējās problēmas Latvijas mākslas ainā?
Ir tikai viena Mākslas akadēmija un tā kontrolē vai ietekmē visas citas mākslas skolas. Tā kā nav daudzveidīgu skolu, kas attīstītu citādākas vides un kustības, māksla Latvija kļūst homogēna. Saliekot to kopā ar nepotismu zemē, kas dabiski nosveras par labu tribālismam un ir kareivīgāka, nekā demokrātiskās sistēmas.

Mākslas tirgus iztrūkums rada daudz problēmu. Mākslinieki neuztver sevi nopietni, jo neuzskata, ka ir kādi īsti iemesli attīstīties. Šī pati problēma bija ASV Rietumkrastā, salīdzinot ar Austrumkrastu, un tas ietekmēja žanru daudzveidību un mākslas kvalitāti. Galerijas zog no māksliniekiem un izmanto māksliniekus, lai popularizētu sevi, jo tās īsti nezina, kā pārdot darbus, tiklīdz ierobežotais vietējo kolekcionāru loks ir izsmelts. Politīķi, bagātnieki un netalantīgi, varaskāri cilvēki izmanto mākslas vidi, lai piebāztu kabatas un atmazgātu sevi. Mākslinieki tiek padarīti par prostitūtām, kas ir gatavas darīt jebko par mazumiņu, lai tikai viņu darbi būtu nākamajā LIELAJĀ izstādē vai privātkolekcijā. Tas arī pagēr aizvien kādu, tikko sākušu jaunu uzdot par nākamo lielo mākslinieku, lai aizvietotu tos, kuri ir izmantoti un izmesti. Mākslinieki baidās runāt par to, ka ir piečakarēti, jo zina, ka tad neviens ar viņiem vairs nevēlēsies ielaisties. Daudzi kuratori pieliek savu artavu, kolonizējot mākslinieka idejas un inscenējumus un paņemot sev lauvas tiesu ierobežota finansējuma apstākļos, vienlaicīgi daudzīnot sevi, nevis mākslu vai māksliniekus. Latvijas mākslas vide ir daudzveidīgs, daudzkrāsains, izbadējies *visi pret visiem* karuselis, gatavs izraut gabalu no jebkura mākslinieka, kas pamanīsies tajā ierausties.

Vai būtu vajadzīgs lielāks vai citādāks atbalsts māksliniekiem no valsts un/ vai pašvaldības?
Māksliniekiem vajag un noteikti būtu jāvienojas īstenā arodbiedrībā, lai no valsts un pašvaldības pieprasītu vairāk tiesību sev un savam darbam. Māksliniekiem ir jāsāk uztvert sevi kā strādniekus ar īstām vajadzībām un nevis kā šamaņus vai kaut kādas cildenas, maģiskas radības ar īpašām prasmēm. Problēmas, kas šobrīd ietekmē māksliniekus Latvijā, netiks atrisinātas, kamēr mākslas darbinieki neatmetīs mistiskos ieskatus par mākslu un māksliniekiem un nesāks mobilizēties ap saviem kopējiem un kolektīvajiem mērķiem.

Priekā!

GUNEGA EVELONE’S CONVERSATION WITH SKUJA BRADEN

What is society’s stereotype of the ideal artist?
Looks like a MAN!

Do you think that you are such an ideal artist.
No, we are two and not men.

How would SB briefly describe themselves?
Skuja Braden would describe themselves as OTHERS. We are not one, but two women, from different cultures who have been working together as one, for over 25 years.

Can SB support themselves with art only? If not – what do you do in addition to ensure your livelihood?
We have always and only supported ourselves and our lives from the sales of our works. Our priority has always been in the development of our work no matter what our economic situation has been in the past or will be in the future. Ingūna got the first job of her life teaching in Aizkraukle Art School for 5 years in order to cover the cost of our electricity and materials.

What is your legal status?
SIA Skuja Braden Porcelāns in Latvia since 2011 and Skuja Braden Porcelain LLC in Sacramento, California since 2003.

How much money SB would ideally need per month to keep busy only with art?
It is a liquid situation and depends entirely on what is flowing through at the moment. We have always maintained as low an overhead as possible in order to maintain our production. When production is the priority, status, wants and desires take a backseat to practical needs in order to produce more work. We lived for years in poverty in order to maintain the development of our work. Some years are better than others, we always live as if there is no money, only work to be made and this has been an intelligent approach for the development of our practice.

Does SB have its own private or rented workshop?
We are currently living in the 7th studio we have developed across the West Coast of America and Latvia. Because our work is high-tech, we have always had to prioritize making

and having a studio in order to create our works. Moving or being displaced is a catastrophic experience for the both of us because we cannot produce works without a studio, unlike other mediums.

What are SB’s ideal working conditions for creating art?
The only rule is that we do not work when people are around. We cannot give 100% to our practice when we have family, friends, or guests visiting. When people are around, we give all our attention to them so it is impossible to get to a place where you can be still and quiet within yourself to have those moments of reflection that allows the intuitive mind to take over and lead the way.

What is SB’s work routine? Working every day/ only when there is inspiration/ orders/ projects?
We are like farmers. We work every day on many things at once. Waiting for inspiration is a false pursuit, can you imagine a surgeon who only thinks about performing surgery? Would these surgical thoughts develop the surgeon skillset or does practice define abilities. The more we do the more we understand what must be done and I think this is a law for every profession except for maybe a conman or bullshitter.

What challenges does SB currently face as an artist?
Time is always ticking. We are getting older and although our skillset is better than ever, our physical stamina and endurance is slowing down with the aging process. We are middle aged now and have to really think about our health and mental wellbeing. We plan more thoroughly what and how we will make something now than when we were younger.

In your opinion, what are the current common problems in the Latvian art scene?
There is only one Art Academy and it controls or influences all the other Art Schools, this homogenizes the Arts in Latvia because there is no variety of schools to create oppositional scenes or movements. Compounded with nepotism as the law of the land which lends itself naturally towards tribalism and is more warlike than democratic systems. The lack of markets produces

many problems. Artists do not take themselves seriously enough because they do not believe there are any real reasons to develop. This was also a problem on the West Coast of the USA compared to the East Coast and it impacted the quality of production and output of genres. The galleries steal from the artists and use the artist to promote themselves because they do not know how to really sell the work once they have exhausted the limited pool of collectors in this country. Politicians, the wealthy and untalented power-hungry people use the art scene to line their own pockets and launder their personaes, turning artists into prostitutes scrambling for the lowest amount of compensation in order to have a work in THE next big show or collection. This also feeds the drive to constantly churn out the latest young person who has barely gotten started as the next big thing in order to replace the artists who have been ripped off and tossed to the side. Artists are afraid to speak out about being ripped off because they know they will be blacklisted. Many curators compound the problems by colonising artists’ ideas and productions along with the limited arts funding available in order to take their cut while promoting themselves above the artists and artworks. The Latvian Art scene is a vibrant multicolored hungry dog-eat-dog merry go round ready to take a bite out of any artist whenever and wherever they choose to step on..

Would there be a need for greater or different support for artists from the state and/ or municipality?
Artists need and must form a real workers’ UNION in order to demand more rights for themselves and their work from the STATE and Municipalities. Artists MUST begin to see themselves as workers with real needs and not some ennobled magical creative creatures with special skills, like shamans. Until Art workers come down from their own mystical notions about art and artists and begin to mobilize themselves around their own common and collective goals in order to survive and thrive the current problems affecting artists in Latvia will remain unsolved.

Cheers!

Uz 1. vāka – Ligzdas vijēja / On the front cover – Nest Vase / 2012
Uz 4. vāka – Izsalkums / On the back cover – Hunger / 2016

“Māxlas Žurnāls”
ANNO 2024 #38 SKUJA BARDEN
Izdevējs SIA “Valters Dakša”
Iespiests izdevniecības drukas darbnīcā
Uz Munken Lynx 120 g / m2, 300 g / m2

ISSN: 2592-9801

Redakcijas adrese – Hāmaņa iela 2A, Rīga
E–pasts – redakcija@maxlaszurnals.lv

“Māxlas Žurnāla” redakcijas komanda:
Zīle Ziemeļe
Valters Dakša
Marta Madara Grantiņa
Patrīcija Baltiņa

Intervē – Gundega Evelone
Vizuālā identitāte – Lidiņa Zāneripa
Maketē – Lidiņa Zāneripa, Kristians Rozītis
Korektore – Dārta Andersone

“Māxlas Žurnālu” iespējams iegādāties grāmatnīcās “Jānis Roze”, “ZUZEUM”, Latvijas Nacionālajā mākslas muzeja veikalā, “Galerijā Istaba”, “Robert’s Books” un KALVE Espresso room nr.3
Abonēšana – Latvijas Pasta nodaļās un internetā

© SKUJA BARDEN, 2024
© SIA Valters Dakša, Saldus, 2024

#38

MĀXLAS ŽURNĀLS

#1 MĀRIS SUBAČS

#2 KRISTA DZUDZILO

#3 LAURA FELDBERGA

#4 HODER

#5 ZĪMĒJUMS ZĪME ŽESTS

#6 ROMĀNS KOROVINS

#7 KIWIE

#8 ROBERTS RŪRĀNS

#9 IELU MĀKSLA

#10 DIRTY ROMANTICS

#11 ZERO

#12 REINIS LIEPA

#13 FLUĪDI

#14 MARGRIETA GRIESTIŅA

#15 KASPARS GROŠEVS

#16 RADOŠĀ BIROKRĀTIJA

#17 ANDRIS GRINBERGS //

KASPARS ZBOROVSKIS

#18 GRĀFIENES

#19 VIKĀ EKSTA

#20 KUSTĪBA

#21 LUĪZE RUKŠĀNE

#22 SABĪNE VERNERE

#23 PAULIS LIEPA

#24 IVARS DRULLE

#25 JŪLIJA SINKA

#26 REBEKA LUKOŠUS

#27 DARJA MEĻNIKOVA

#28 IN BLOOM

#29 FJODORS PODGORNIS

#30 ANNA EGLE

#31 UĢIS ALBIŅŠ

#32 MIKELIS MŪRNIĒKS

#33 JAUNĀ MATERIALITĀTE

#34 INGRĪDA PIČUKĀNE

#35 SIMONA ORINSKA

#36 EVA VĒVERE

#37 FEMINISMS IR

#38 SKUJA BARDEN

ISSN 2592-9801

9 772592 980008

38

CENA: 10 EUR